

PARAAT

VERSCHIJNT DAGELIJKS.

31 JANUARI 1945.

WESTFRONT: Ten Noorden van Walcheren zijn geall. oorlogsschepen in actie geweest. In de sector Roermond is Paarlo bevrijd en ligt Vludrop onder artillerie-vuur. Het gebied tussen Maas en Roer is vrijwel geheel van Duitsers gezuiverd en volgens de laatste berichten zijn het 2e Britse leger en het 9e Amerikaanse in deze sector door de Siegfriedlinie heengedrongen en drijven de Duitsers over de Roer terug.

Op de Belgisch-Luxemburgs-Duitse grens zijn de geallieerden overal met succes in de aanval en werden enige plaatsen op Duits gebied veroverd. In de Boven-Elzas (sector Hagenau) is het inktia weer in handen der geallieerden. In de Beneden-Elzas staken Franse troepen het Colmar-kanaal over en splitsten het Duitse bruggehoofd op de Westelijke Rijnsoever aldaar in tweeën. De weg Colmar-Breisach werd afgesneden en de Fransen staan minder dan 1 km. van Colmar en van de Rijn-

OOSTFRONT: In Oost-Pruisen werden Bischofsburg en Somschburg, alsmede 150 andere plaatsen veroverd. Koningsbergen is omsingeld en de buitenwijken der stad staan in lichte laaie. Alleen in deze sector werden 108 Duitse vliegtuigen neergeschoten. In de stad Elbing aan het Frische Haf wordt gevochten. In N.W. Polen wordt in de stad Thorn, welke geheel is ingesloten, fel gestreden. N.W. van Thorn en Bromberg rukken twee Russische legers in de richting Danzig en naar Pommeren en Brandenburg. Danzig is tot op minder dan 30 km. genaderd. Van Stettin zijn de Russen nog ongeveer 75 km. verwijderd. In Pommeren hebben de Russen de steden Linden, en Trojanko alsmede 400 andere plaatsen veroverd. Ten Westen van Posen, in welke stad nog fel gevochten wordt, zijn de Russen over een breed front de Duitse grens overgestoken en hebben de plaatsen Wollstein, Schönlanche en nog een serie andere plaatsen veroverd. De Duitse stellingen langs de Obra werden doorbroken en het Rode Leger vordert snel in de richting van Frankfurt am Oder. Ten Z.W. van Posen werden de plaatsen Lissa, Korsten en Guhrau genomen. In Opper-Silezië werden de Russische bruggehoofden ten Noorden en ten Zuiden van Tre lau uitgebreid. Sommige tot 10 à 15 km. diep. In Pools-Silezië wordt de opmars ten Zuiden van Kattowice voortgezet en vorderen de Russen, in het Noorden van het Tatra-gebergte stelselmatig. In Slowakije werden 180 plaatsen bevrijd. Tussen Boedapest en het Balatonmeer zijn de Russen tot een aanval overgegaan. In Boedapest worden de laatste verzetsnesten opgeruimd.

VERRE OOSTEN: Op Luzon bevrijdden de Amerikanen de steden Prosaric en San Fernando, 45 km. van Manila. Meer Noordelijk naderen de Amerikanen Paquilo. In Birma is de Birma.weg geheel bevrijd en het te convoei materiaal voor de Chinezen is de weg gepasseerd.

LUCHTACTIES: De R.A.F. en de U.S.A.F. bombardeerden talrijke industriele- en strategische posities in Midden- en West-Duitsland, alsmede in Nederland. Ettelijke duizenden machines werden voor deze aanvallen ingezet. Bij het bestoken van troepenconcentraties werden meer dan 1300 voertuigen vernietigd of beschadigd. In de Pacific werden doelen bij en op Iwojima, Nanking, Formosa, Palambang, Parapoessjirc (Koerillen) gebombardeerd.

Het is geen kleinigheid, wat er thans in Nederland en speciaal deze dagen, in de hoofdstad gebeurt: de mannelijke bevolking tussen de 14 en 60 jaar zal worden gedeporteerd. Die actie moet mislukken ! En Kán mislukken, mits wij allen onze steen bijdragen , allen zonder uitzondering. Ook de werkgevers !

Daarom wekt het begrijpelijk verontwaardiging, wanneer wij nog telkens de namen moeten noteren van die werkgevers, die hun onderduikende personeel ontslag aanzeggen en hun salaris in-houden op de dag, dat zij noodgedwongen zich niet meer op de bureaux of in de fabrieken vertonen. Wij willen niet alle werkgevers over één kam scheren. Er zijn er, die door de nood der tijden zelf in grote moeilijkheden zijn geraakt en die daarom aan de achterblijvende vrouwen een regeling hebben moeten voorstellen. Wij zullen ons wel wachten naar zulke werkgevers stenen op te nemen. Maar er zijn er ook, wier onderneming in deze oorlogsjaren ruimschoots (ook aan de Weermacht) heeft verdiend, bij wie er geen haan naar kraait, of ondergedoken personeel wordt betaald en die desondanks weigeren de lonen aan de achtergebleven vrouwen door te betalen. Zelfs vernamen wij van bepaalde maatregelen, die door de gezamenlijke werkgevers overwogen zijn om 1. de lonen door te betalen zolang het personeel "onder" was en bleef; 2. de uitbetaling stop te zetten, wanneer het personeelslid bij een razzia werd gegrepen, hetzij vrijwillig, hetzij onvrijwillig. Dus, om een concreet voorbeeld te geven: een jonge man is goed onder , verdwijnt in zijn schuil bij een huiszoeking, wordt desondanks toch gevonden en naar een werkkamp overgebracht. Daar doet hij alles om te ontvluchten, houdt zich ziek; verminkt zich eventueel, slaagt er in na drie maanden te ontkomen en naar huis terug te keren, waar hij hoort, dat vrouw en kinderen door den werkgever aan hun lot overgelaten, zijn verkommerd van honger en kou

Is dat patriotisme ? Of is het de vooroorlogse, stomme geldzakpolitiek ? Dat is het. En bovendien is het doorgewoond verraad aan de zaak van het vaderland .

Deze heren werkgevers kunnen er van op aan, dat hun namen bij ons genoteerd staan en straks aan de openbaarheid zullen worden prijsgegeven, wanneer zij weigerachtig blijven met hun personeel tot een accoord te komen. Als collaborateurs zullen wij hen aanklagen en wij zullen niet rusten voor zij als collaborateurs hun verdiende loon hebben ontvangen.

Een ieder doe in deze moeilijke dagen zijn plicht, hoofd voor hoofd, het vaste parool volgend van zijn geweten, voortreffelijk vertolkt in de radiotoespraak van Min. van Heuven Goedhart d.d. 11 Januari j.l. :

"Geen man zal zich melden, geen werkgever zal mede doen, geen ambtenaar zal helpen, en niemand komt om zo'n bedrieglijk en gevaarlijk papiertje, dat Ausweis heet. Zo is het bevel, zó moet het, zó kán het en zo zál het."

Als mannen, jong of oud, de zaak van het vaderland dienen door te weigeren zich bij de Duitse slavendrijvers aan te melden, daarvoor moeite en verdriet trotserend, dan is toch waarachtig wel het minste, wat van een werkgever mag worden verwacht - vooral als hij er ruimschoots toe in staat is - dat hij meewerkt, dat hij doorbetaalt en niet door inhouding van het loon zijn werknemers de woestijn der wanhoop instuurt.

HET VOEDSELPROBLEEM.

Zondag j.l. is door Radio Oranje medegedeeld, dat twee Zweedse schepen met voedsel onder vrijgeleide naar bezet Nederlands gebied zullen worden gezonden.

Indien dit voedsel Nederland bereikt en in het bijzonder voor de grote steden een verdeling tot stand komt, dan zal deze hulp slechts een druppel op de gloeiende plaat zijn.

Natuurlijk zullen wij deze hulp van onze geallieerden prijzen. Maar boven alles blijft het een vaststaand feit, dat de Duitsers, indien zij het zouden willen met een behoorlijk voorschrift aardappelen, meel en vetten in voldoende mate beschikbaar zouden kunnen stellen. Ons eigen voedsel.